

צב:

כל גגות פרק תשיעי עירובין

עין משפט
גון מצודה

א ו מ"י פ"ח מהלכות
גיטין פ"ח ע"ג ע"ג
טושי"ט א"ע ע"י קלט
ט"ט ע"ג
ו (לא נמצא בהרמב"ם ולא
טושי"ט ופ"ח על ע"ג
משפט דה"ע על מה
ליכתא)
ב ו מ"י פ"ח מהלכות
תפלה הלכה ו סג
ע"ג יט טושי"ט א"ח ע"י
זה ע"פ ח'
א ג מ"י פ"ח וטושי"ט ע"ג
טו
ב ד מ"י פ"ח מהלכות
תפלה הלכה ח טושי"ט
א"ח ע"י ע"ג ע"ג ג

רבינו חננאל

אבל הגפנים שבגדולה
מותרין. וכן א"כ היו
הגפנים בקטנה מותר
לרוע בגדולה. שקטנה
בכלל הגדולה ואלא
הגדולה בכלל הקטנה
אשר בגדולה חזק לה
בעלה גישה בקטנה, כיון
שכל מה שבקטנה חשוב
כאילו בגדולה הנה נמצא
גם זה כאילו כשה רואה
ורביע בירשותה, והנה
נחשבת. אבל אם האשה
בקטנה חזק לה בעלה
בגדולה לא נחשבת שהיא
לא הגיע בירשותה, וכן
אם היא חבוב בגדולה
כר. אמר אביי א"כ
מצינו מחיצה לאסורין.
שאלו אין שם מחיצה
מרחיק ר' אבות חורג,
והשחא איתחור להו
ודעים שבקטנה אמר
ליה ר' יודא ולא מצינו
מחיצה לאסור, והתניא
בית שמיני מקורה וחצוי
אניו מקורה גפנים כאן
מותר לרוע כאן, ואילו
השוה את הקירוי אסור,
לרוע ככולו. אמר ליה
אביי הנה כיון דרועיה
סליקי סלקינהו למחיצות,
אמר ליה רבא לאביי הנה

גפנים בקטנה מותר לרועיה. פי' בקטנה וכשיגדלו
הזרעים אע"ג דלרועיה גדולה בקטנה אין אוסרין את
הגפנים כדאמרין במנחות כ"ב ע"ג (דף טו.) מעשה ב"ה שזרע כרמו
של חצירו וזא מעשה לפני חמשים ואסרו הזרעים והמירו הגפנים
מ"ט קנינוס ולוף אסרה מורה שאר
זרעים דרבנן לך דעביד ליפורא
קנסו הך דלא עביד ליפורא לא
קנסו וה"ג הואיל וכשזרע את הגדולה
ביתר זרעה אפילו שתימן שלו ליכא
למקנסיה ולפירושו מ"יירי הכא כשאר
זרעים ותימה דה"ע שרי להניח
הזרעים כשיגדלו כיון דלרועיה גדולה
בקטנה דאפילו עלו מאליהן תנן
במסכת כלאים (פ"ה משנה ו) היה
עובר בכרם ורעה ירק בתוך כרמו
ואמר לכשאחזור אלקטנו אם הוסף
בעל הכרם שזרעים בכרמו לכן
נראה לר"י לפרש טעמא דשמעתין
משום דשם גדולה על הקטנה ואין
שם קטנה על הגדולה ולהכי גפנים
בגדולה היו שם כרם על הקטנה
ואע"ג דאין גפנים בקטנה אסור
לזרעה דרממנא קפיד על שם כרם
דכתיב לא חורג כרמך כלאים אבל
גפנים בקטנה מותר לרוע בגדולה
אע"ג דלכשיורעה יהיה שם גדה על

הקטנה אין לחוש דרממנא לא קפיד אשם שדה דהא לא כתיב שך
לא תטע כרם דהוה משמע דקפיד אשם שדה: **אשה** בגדולה
וגם בקטנה. פי' בקטנה ושתימן שלה דליכא למאן דלמר גיטין
(דף עו.) הא דתנן חורג נט לאשמו והיא בתוך ביתה או בתוך חצירה
הרי זו מגורשת דדוקא דעומדת בתוכה בנאותה שעה אבל אינה
עומדת בתוכה לא אע"ג דשלה היא זרין לומר הא דקאמרין התם
בגמרא והיא שעמדה בלד ביתה לאו אלא ביתה קאמר אלא בתוך
ביתה שם קאמר דקמתה התם במתני' בתוך ביתה דהא כהא אמרין
אשה בקטנה וגם בגדולה אינה מגורשת אע"פ שעומדת אלא הגדולה
ולר"י נראה להכא מ"יירי כשהשאלו להאשה חצר אחת וקאמרין
דכשהשאלו לה גדולה היא שמה גם על הקטנה אשה בקטנה שהשאלו
לה הקטנה לא היו בכ"י שמה על גדולה:

תשעה בגדולה ובקטנה מצטרפין. דוקא ביחיד בקטנה
אבל חמשה בקטנה וחמשה בגדולה אין מצטרפין וסיפא
דינקט תשעה בקטנה ה"ה חמשה בקטנה אלא אבד רישא נקט האי
לישנא והא דתנן בפרק כ"ד זולין (פסחים דף פ"ה.) מן האגף ולפנים
כלפנים ומן האגף ולחוץ כלחוץ וקאמר התם רב בגמרא וכן לתפלה
ורבי"ל אמר אפילו מחיצה של כרזל אינה מפסקת בין ישראל לבניהם ששמים לכאורה נראה דלענין זריוף פליגי דלענין ללאח מודה רב
דיואל אפילו חוץ לבית הכנסת כדתנן בפרק ראוהו כ"ד (ר"ה דף ס.) היה עובר אחורי בית הכנסת ושמע קול שופר וקול מגילה אם כיון
לבו יאל וקשה דאם כן סוגיא דהכא כרז וכו' אלו נאמרין (פסוה דף נ"ה.) משמע דק"ל כרז"ל ג"כ עם שאחורי הכהנים ומימי שממא
דהש"ס ממילתא דרבי"ל ונראה לפרש דלריוף מודה רבי"ל דאין מצטרפין כדאמרין הכא ופליגי לענין לענות קדושה או גרבו דק"ל כרז"ל כנגילה
(דף נ"ה.) דאין דבר שנקדושה פחות מעשרה וקסבר רב מן האגף ולחוץ אינו יכול לענות דלא הוה ככלל כבור ששנים ורבי"ל סבר דאפילו
מחיצה של כרזל אינה מפסקת והוה ככלל כבור לעניית ברכת הכהנים ולענות דבר שנקדושה:

שאלמלי אין מחיצה מרחיק ארבע אמות וזרוע. גיפופי גדולה פריך דכ"י בקטנה דאי לא הוה גיפופי ללד הקטנה אלא השוה
גיפופיה והוה ליה שתימן תר אחת מרחיק ד' אמות וזרוע אש י"ש בין כרם ולכותל י"ב אמות כדון מחול הכרם ועכשיו שיש
גיפופי ורואיות כן ליחלק יותר זו מזה מגרע גרע ואסור לרוע בקטנה ואפילו היא מאה אמה כדמשמע לישנא מפני שהיא כפתחה של גדולה
דהו כאלו היא תוך הפתח ודוקא מכותל הגדולה פריך אבל מקטנה אינו רואה להקשות שאם אין כלל מחיצות של קטנה אין לרין להרחיק
אלא זרוע סמוך לגדולה דהפתח הוה כמחיצה ועכשיו נאסר ע"י מחיצות הקטנות דאין זה תימה דכשאין מחיצות הקטנות נראה הגיפוי
ע"י מחיצות הקטנות אין יערכו גיפופי גדולה והוה כמחיצה ואומר ר"י דלכאורה היה נראה מתוך הכשרה דאין להחמיר בקטנה
שנפרדה לגדולה יותר מאילו היא תוך מחיצת הגדולה שמרחיק ד' אמות חורג כדון (וי מחול הכרם וש"ס בין כרם ולכותל י"ב אמות והא
דמשוין לה כפתחה של גדולה היינו לעשות הקטנה כאלו היא תוך מחיצות הגדולה שלא להביא זרע לשם א"כ ריחיק ד' אמות אבל
להחמיר יותר ממה שהיתה תוך מחיצות הגדולה אינה כשרה לכאורה והיה נראה דה"י מצינו מחיצה לאיסור שאם אין מחיצה כלל לגדולה
מרחיק ד' אמות בקטנה חורג אפילו אין י"ב אמות מהכרם שבחוק ללד הכותל שבחוק של קטנה ולא דמי למחול הכרם דהתם גם הכרם מוקף
מחיצות להכי כרין י"ב אמות אבל הכא דרביע הכרם אין מחיצה ולא ש"ך כותל קטנה נכרס אין כרין י"ב אמות ועכשיו שיש מחיצות לגדולה
כרין י"ב אמות כדון מחול הכרם אבל אומר ר"י דא"כ לפרש כן דא"כ למה מקשה בסמוך ממחול הכרם דהא מחול הכרם קיימא השתא שאם
אין מחיצה לא יהא שם דין מחול הכרם ואם יש מחיצות יהא שם דין מחול הכרם ונראה לי פירושו רש"י עיקר: **אמר** י"ה רבא אביי.
ר"ת הגיה דבה שרי רבה ור' יודא ורבה בר רב חנן הוה יתני ומדקדקו שלשתן ממתיני ש"מ דירויין כו' ואב"י הקשה על דקדוק שלהן
ובל אהד אחד כל קיים דבריו דמצינו מחיצה לאיסור אע"ג דקא"כ נראה דרבה היה לו לגרוע מדקאמר בתר הכא ולרין הוה
סילוק מחיצות ורבה ואב"י פליגי בהא בסוכה כ"ב (דף י"ה.) שמוכרו אחר אב"י ולקמן נמי מייתי לה מ"מ נראה טפי כמו שהגיה ר"ת:

נפנים בקטנה מותר לרוע את הגדולה. לכתחלה ללגני גדולה
פיתחא וכל פתח כמחיצה הוא ואפילו סמוך לנפנים מותר לרוע את
הגדולה לכתחלה כדתנן (כ"ב דף טו.) היה גדר בנתיים זה סומך לגדר
מכאן זה סומך לגדר מכאן. וכשיגדלו הזרעים אע"ג דלרועיה גדולה
בקטנה אין אוסרין את הגפנים

דלמר במנחות פ"ב (דף טו.) מעשה
באחד שזרע את כרם של חצירו וזא
מעשה לפני חמשים ואסרו את הזרעים
והמירו את הגפנים ואמר מאי עממא
קנינוס ולוף אסרה מורה שאר זרעים
מדרבנן אסרין הך (א) דלא עביד ליפורא
לא קנסו רבנן הכא נמי הואיל
וכשזרע את הגדולה ביתר זרעה
אפילו שתימן שלו ליכא למקנסיה
וכ"ש אם קטנה של אחרים וגפנים
שלה קדמו: **אשה**. עומדת בגדולה
וחזק לה בעלה גט לתוך קטנה ושתימן
שלה ואיכא למאן דלמר במס' גיטין
(עו.) דהא דתנן (שם) חורג נט לאשמו
והיא בתוך ביתה או בתוך חצירה
הרי זו מגורשת דוקא עומדת לתוכה
בנאותה שעה אבל אם אינה עומדת
למוכה בנאותה שעה לא אע"ג דשלה
היא: **מפגרים** (טו ס"א.) שהרי היא
שעומדת בקטנה דכולה קטנה בתר
גדולה שייכא: **אינה מפגרים**.
דגדולה לאו בתר קטנה אולא וגם לא
קני לאשה דנימא כשי' אשה בתר גט

דאשה לא בעי' למקי גיטא: **יואלין**. דשליח כבור דקאי בקטנה הכא
שיך: אין יואלין. דהשתא לא שיך במרייהו וצבור דקיימי בקטנה
לא מצינן למימר דשייכי במריה דרובה בתר חד לא משמדו: **מופר**
לקרום קריאש שמע בגדולה. דגני גדולה כמחיצה היא אבל מצי
קטנה מתקלקלא (ו) בשום מדי: **שאלמלי** אין מחיצה. אי לאו הך
גיפופי שעורפין בגדולה היו הגדולה והקטנה שוות הוה להו כחצר
אחת ומותר לרוע שם עם הגפנים ומרחיק ד' אמות השתא משום
הך גיפופי שדינן לכולה קטנה בתר גדולה ומתפרקה כולה מצינו
מחיצה שאוסרת: **ואילו הכרם את גיפופיה**. שנה מחיצות בתוך
הגדולה מכאן ומכאן עד שיקלנה כדת
הקטנה וסילק את הגיפופין על ידי
מחיצות הללו חף גדולה אסורה (ו) ועכשיו
שתימן שוות נמצאו מחיצות הללו באות
לאיסור: **סילוק מחיצות**. האחרונות
סילקו את הראשונות אבל גבי
זרעה אסר עודף הגיפופין על הקטנה משום יחוד מחיצה:

סיך
רבי
קטנה
מחיצות
גיפופי
גיפופי
מחיצות
מחיצות
גיפופי

מסורת הש"ס

(א) ונ"ס ע"ג. (ב) נ"ס ע"ג.
דאשה בעיה.

הגרות הר"ח

(א) ר"י ד"ה גפנים וכו'
מדרבנן אסרין הך דעביד
איפורא קנסו רבנן הך
דלא עביד: (ב) ר"ה
מתקנתא שהרי לל"ל ומינה
היא נמחה: (ג) ר"ה מותר
וכי מתקלקלא לה בשום:
(ד) ר"ה ואלו וכו' אסרין
דעכשיו: (ה) הו"ס ד"ה
שאלמלי וכו' מין מחול
הכרם כע"ש:

גליון הש"ס

בעין שששם אית א' סי'
פ"ה לא נמצא שם לא
כרמב"ם ולא כש"ס וכו'
תפוסות וכו' וי"פ
דאשה ע"י י"ב:

הגרות הר"א

(א) נ"י שאלמלי אין
מחיצה זרע ואילו וכו'.
ל"ל (וה דלא סמי ד"ה
שאלמלי שכתבו אבל
הקטנה אינה רואה כו'
ואומר ר"י דלכאורה כו'
ולפי גימטא רבינא נאמח
הקשה רב מקטנה.